

at antage, at der paa dette Omraade vil komme omtrent 3 Mill. Kr. mere ind end budgetteret. Endvidere maa der regnes med, at Forlystelsesskatten og Stempelafgiften efter den højtærede Finansministers egen Udtalelse og efter offentlige Udtalelser af hans Embedsmænd i Pressen have givet et saa godt Udbytte, at man venter en noget større Indtægt end den, man oprindeligt havde antaget. Jeg tror derfor, man er paa den rigtige Side, naar man gaar ud fra, at der vil blive omtrent 3 Mill. Kr. mere Indtægt paa dette Omraade end budgetteret. Det er altsaa 3 Millioner. Men saa er der ganske sikkert et Punkt, som maa regnes til Indtægten, hvor dog jeg tror, at det er usikkert, om Indtægten kommer. Det er de 1,200,000 Kr., som paa § 26 ere regnede til Indtægt ved Salg af Husmandsobligationer. Hvis den Indtægt skal komme, kan det kun ske paa den Maade, at disse Obligationer sælges til Hypotekbanken, og der er jo i dette Øjeblik ikke nogen Sikkerhed for, at Hypotekbanken kan gøre et Laan, tværtimod, der er snarere en vis Rimelighed for, at den ikke kan gøre det. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister kan give nogen Oplysning i saa Henseende, men i Øjeblikket taler Sandsynligheden nærmest for, at der ikke kan stiftes et Laan. Men paa den anden Side, naar den højtærede Finansminister regner disse 1,200,000 Kr. til Indtægt med en noget anden Postering end den, man har brugt paa de tidligere Finanslovsforslag, maa han egentlig regne med en meget større Indtægt, nemlig medregne den, der fremkommer ved, at der kan sælges de 6 Mill. Kr. i Husmandsobligationer, der endnu ligge usolgte i Statskassen. Hvis de 1,200,000 Kr. komme ind, kommer der 6 Mill. Kr. mere ind, og det er jo ikke ganske lidt at regne med paa et Budget som dette. I hvert Fald er der nogen Grund til at tage Hensyn til det, hvis vi skulle gaa ud fra, at de 1,200,000 Kr. indkomme. Men foreløbig vil jeg dog snarere mene, at de 1,200,000 Kr. ikke indgaa, end, at der vil komme mere ind end denne Sum.

Det næste Punkt, jeg gerne vil tale om — det er allerede berørt af flere ærede Talere — er den Anmærkning, som bevarer Kultolden. Jeg er enig med de ærede Medlemmer, der her have talt for, at denne Anmærkning skulde udgaa. Jeg er det af rent saglige Grunde. Mine Meningsfæller vare af samme Mening i det andet Ting, og naar den ærede Ordfører for Højre, det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) udtalte, at denne Anmærkning havde

fundet Tilslutning hos det radikale Venstre i Folketinget, maa det erindres, at denne Tilslutning kun fremkom derved, at man i Anmærkningen saa en Erklæring fra det høje Ministerium om, at man kunde forandre gældende Love paa Finansloven (*Bramsen*: Netop). Ja, det ærede Medlem og jeg ere jo ganske enige derom. Sagligt derimod har det radikale Venstre i Folketinget saa lidt som andre Partier været enig i, at man skulde have denne Anmærkning paa Finansloven. Jeg havde ved Behandlingen af Skattelovene en lille Strid med det ærede Medlem, der da førte Ordet for de Frikonservative, det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey), idet han den Gang sagde, at Toldloven ikke, som jeg havde gjort gældende, kunde betragtes som en Enhed, men man maatte skelne mellem de fiskale Satser og Beskyttelsessatserne. Men dertil er at sige, at det viser sig netop ved en saadan Sats som Kultolden, hvor nær de to Grupper af Satser berøre hinanden. Vel rammer Kultolden et almindeligt Forbrug, og det kan ikke anses for en Beskyttelsestold, naar der lægges Told paa Kul, men paa den anden Side berører den, hvad det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds fremhævede, ogsaa i høj Grad Industriens Interesser, og det viser sig saaledes, at der her er Tale om en Art Mellemposition, hvor begge de Betragtningmaader, man kan anlægge overfor Toldafgifterne, mødes.

Nu er det andet Spørgsmaal, der rejser sig her, et konstitutionelt Spørgsmaal: hvorvidt man paa Finansloven kan forandre gældende Love. Det skal jeg ikke udtale mig nærmere om, derom kan siges meget baade pro og contra, men jeg kan ikke nægte, at naturligvis er det Ting, som modsætter sig en saadan Afgørelse paa Finansloven, stærkt. En vis gammel Nejteori vil kunne gøres gældende paa dette Omraade: at det Ting, der siger Nej til en saadan Bevilling eller hvad man vil kalde det, er stærkt. Men i hvert Fald er i dette Øjeblik Flertalsgrupperne her i Salen, som oven i Købet støttes af Mindretalsgrupper, for saa vidt stærke overfor den høje Regering, som den højtærede Finansminister, hvad der ogsaa er nævnt, sely har erkendt, at han intet havde imod, at denne Anmærkning gik ud. Hvorfor den højtærede Minister saa har sat den ind paa Finansloven, og hvorfor han ganske frivillig har udsat sig for den Ydmygelse, som det vil blive for ham at gaa ned i Folketinget og faa Anmærkningen udstemt der af sit eget Parti, er ikke ret